

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Poštorná**, se sídlem Poštorná, Břeclav, zastoupeného JUDr. Petrem Fialou, advokátem se sídlem Helfertova 2040/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2009, čj. 20745/2009-16230, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo Poštorná - Háje, se sídlem Jana Moláka 13, Břeclav, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Florou, advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, čj. 10 Ca 297/2009 - 206,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] S účinností zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), měla honební společenstva vzniklá podle dosavadních předpisů možnost transformace. Pokud by této možnosti nevyužila, zanikla by. Transformaci bylo nutno provést dle § 69 zákona o myslivosti a do 31. 12. 2002 podat orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s novým zákonem, přijmout stanovy honebního společenstva

nebo je přizpůsobit úpravě nového zákona o myslivosti, zvolit jeho orgány a doložit požadovanou výměru honitby 500 ha. Honební společenstvo Poštorná však v otázce své další existence nebylo jednotné, transformační proces proto neproběhl standardně a vyvstala řada nejasností v tom, zda se společenstvo transformuje či zanikne.

[2] Sporným momentem zásadním pro celý případ se stal okamžik zániku původního Honebního společenstva Poštorná a na to navázaný vznik nového Honebního společenstva Poštorná – Háje. V závěru roku 2002 totiž byly svolány dvě valné hromady, o jejichž platnost se vede mezi stranami spor. Na nich byly zvoleny odlišné statutární orgány, které zastupovaly dva odlišné názorové tábory uvnitř Honebního společenstva Poštorná.

[3] Valnou hromadu ze dne 21. 11. 2002 svolal pan K. a na ní byly přijaty jak nové stanovy společenstva, tak zvolen nový honební výbor (Šale, K., Š., V., Ž.). Novým honebním starostou byl zvolen pan Šale. V rámci diskuze na této valné hromadě paní L. přečetla dopis pana Husáka, předsedy Mysliveckého sdružení Poštorná. Dopis obsahoval upozornění na to, že skupina osob kolem pana K., svolavatele valné hromady, chce společenstvo ovládnout a z toho důvodu z něj vystupuje řada členů, čímž společenstvo k 31. 3. 2003 zanikne. Současně bude v Poštorné založeno nové honební společenstvo. Dopis rovněž upozorňoval na to, že valná hromada svolaná panem K. je svolána v rozporu se stanovami společenstva, a proto bude neplatná.

[4] Na 13. 12. 2002 byla poté svolána paní L. další valná hromada Honebního společenstva Poštorná, jejíž náplní bylo zrušení všech rozhodnutí přijatých na listopadové valné hromadě a volba nového honebního výboru (Fojtíček, L., M., V. J., V. Š.). Honebním starostou se stal pan Fojtíček a místostarostkou paní L.

[5] Od tohoto okamžiku tak nastal rozpor v tom, kdo je oprávněn za Honební společenstvo Poštorná jednat a která z valných hromad byla svolána platně. Ani jedna skupina se však nedomáhala vyslovení neplatnosti rozhodnutí valné hromady u soudu dle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti.

[6] Pan Šale předložil tehdy ještě Okresnímu úřadu v Břeclavi dokument s názvem „*Oznámení o uvedení právní povahy, stanov a orgánů honebního společenstva do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen zákon o myslivosti)*“ s datem 21. 11. 2002, který podepsal jako honební starosta (prezentační razítko okresního úřadu obsahuje ale datum 23. 12. 2002). Městský úřad Břeclav jako správní orgán prvního stupně podání posoudil jako návrh na registraci honebního společenstva a rozhodnutím ze dne 21. 2. 2003 jej odmítl.

[7] Proti tomuto rozhodnutí se pan Šale jako honební starosta Honebního společenstva Poštorná odvolal. Podané odvolání vzal následně za Honební společenstvo Poštorná zpět pan Fojtíček, rovněž z pozice honebního starosty. Na zpětvzetí je přitom uvedeno, že s tímto úkonem souhlasí i paní M., pan V. a Myslivecké sdružení Poštorná. Těmito kroky se část honebního společenstva v čele s panem Fojtíčkem pokusila dosáhnout zániku původního společenstva.

[8] Ke dni 27. 3. 2003 poté paní L. podepsala čestné prohlášení o ukončení členství v Honebním společenstvu Poštorná, v němž bylo obsaženo i zmocnění udělené panu Husákovi k zastupování ve věci založení Honebního společenstva Poštorná – Háje. Ustavující valná hromada tohoto honebního společenstva se konala 4. 4. 2003, členy

přípravného výboru přítom byli pan Fojtíček, pan Husák, paní L., paní M. a pan J. V. Dne 14. 4. 2003 podal přípravný výbor Honebního společenstva Poštorná – Háje návrh na registraci společenstva spolu se žádostí o uznání společenstevní honitby.

[9] Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí, rozhodoval o odvolání Honebního společenstva Poštorná proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 21. 2. 2003 [6]; toto rozhodnutí zrušil (23. 6. 2003) a věc vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění se vyjádřil k rozporu obou sporných valných hromad. Druhou valnou hromadu ze dne 13. 12. 2002 nepovažoval za platně svolanou, proto neuznal zpětvzetí odvolání podané panem Fojtíčkem. Platnost valné hromady z 21. 11. 2002 neposuzoval.

[10] Následně se v dalším řízení před městským úřadem vyjadřoval i přípravný výbor Honebního společenstva Poštorná – Háje. Opakovaně navrhoval, aby správní orgán návrh na registraci Honebního společenstva Poštorná odmítl, protože zaniklo pro nesplnění požadavků § 69 odst. 2 zákona o myslivosti.

[11] Dne 17. 12. 2003 městský úřad registraci Honebního společenstva Poštorná odmítl podruhé. Krajský úřad však vyhověl podanému odvolání a dne 9. 4. 2004 Honební společenstvo Poštorná zaregistroval.

[12] Návrh na registraci Honebního společenstva Poštorná – Háje měl být proto vzápětí odmítnut. Na základě podnětu jeho přípravného výboru však zahájilo Ministerstvo zemědělství řízení o přezkumu posledního rozhodnutí krajského úřadu. Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2004 pak změnilo rozhodnutí krajského úřadu tak, že se odvolání Honebního společenstva Poštorná zamítá a rozhodnutí městského úřadu ze dne 17. 12. 2003 se potvrzuje. Honební společenstvo Poštorná tak mělo zaniknout, jelikož ani jím podaný rozklad ve věci nic nezměnil a ministr zemědělství v rozhodnutí o rozkladu ze dne 29. 3. 2005 pouze formálně upravil předchozí výrok rozhodnutí ministerstva.

[13] V důsledku tohoto rozhodnutí bylo dne 9. 6. 2005 u městského úřadu zaregistrováno nové Honební společenstvo Poštorná – Háje, neboť jeho registraci již nebránila existence staršího společenstva.

[14] Dne 10. 6. 2005 však Městský soud v Praze vydal rozhodnutí čj. 5 Ca 125/2005 - 60, kterým rozhodnutí ministra zemědělství o rozkladu zrušil a věc mu vrátil kvůli nesprávné formulaci výroku.

[15] Novým rozhodnutím o rozkladu pak ministr dne 12. 8. 2005 změnil původní rozhodnutí ministerstva tak, že rozhodnutí krajského úřadu i městského úřadu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně (tj. městskému úřadu). Existence Honebního společenstva Poštorná tak byla znovu obnovena, přičemž vedle něho již existovalo nové Honební společenstvo Poštorná – Háje. Obě společenstva se přitom z velké části překrývala jak vymezenými honebními pozemky, tak členskou základnou. Dle rozhodnutí ministra měl městský úřad v novém řízení objasnit všechny nesrovnalosti a jednat se všemi zúčastněnými osobami.

[16] Po dalších správních i soudních rozhodnutích ve věci na sebe nakonec krajský úřad aтраhoval věc registrace Honebního společenstva Poštorná kvůli nečinnosti městského úřadu. Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2009 řízení zastavil.

[17] K odvolání osoby zúčastněné na řízení, Honebního společenstva Poštorná – Háje, změnilo Ministerstvo zemědělství (žalovaný) dne 17. 8. 2009 výrok rozhodnutí krajského úřadu tak, že návrh Honebního společenstva Poštorná ze dne 21. 11. 2002 na registraci a jeho zapsání do rejstříku honebních společenstev se zamítá. V upraveném výroku uvedlo, že podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti společenstvo zaniklo ke dni 31. 3. 2003 a k témuž dni zanikla i společenstevní honitba Poštorná.

II.

[18] Proti tomuto rozhodnutí podal dne 8. 9. 2009 za Honební společenstvo Poštorná pan Šale žalobu k Městskému soudu v Praze. Pan Fojtíček však dne 4. 3. 2011 vzal žalobu zpět, rovněž jako zástupce Honebního společenstva Poštorná.

[19] Městský soud usnesením ze dne 2. 11. 2011, čj. 10 Ca 297/2009 - 88, vyslovil, že zpětvzetí žaloby učiněné panem Fojtíčkem je neúčinné. Proti tomuto rozhodnutí podalo Honební společenstvo Poštorná kasační stížnost, advokáta přitom zmocnila honební místostarostka paní L., protože honební starosta pan Fojtíček (zvolený na valné hromadě dne 13. 12. 2002) již zemřel.

[20] Nejvyšší správní soud kasační stížnost usnesením ze dne 18. 1. 2013, čj. 8 As 6/2012 - 204, odmítl (všechna rozhodnutí zde dovolaná jsou dostupná na webových stránkách Nejvyššího správního soudu). Dospěl k závěru, že paní L. nemohla v době podání kasační stížnosti za Honební společenstvo Poštorná jednat, neboť její zájmy byly v rozporu se zájmy tohoto společenstva, mimo jiné z důvodu jejího členství v konkurenčním Honebním společenstvu Poštorná – Háje. Uvedl, že městský soud si v dalším řízení bude muset jako předběžnou otázku posoudit platnost valné hromady ze dne 21. 11. 2002, a tím i možnost pana Šale jednat za Honební společenstvo Poštorná.

[21] Městský soud poté žalobu Honebního společenstva Poštorná dne 27. 6. 2013 odmítl usnesením označeným v záhlaví tohoto rozsudku. Zhodnotil, že valná hromada ze dne 21. 11. 2002 nebyla svolána panem K. dle tehdy platných stanov. V době svolání valné hromady byl honební výbor stále tvořen třemi členy, kteří se však na svolání valné hromady nepodíleli, ačkoli to dle stanov společenstva bylo primárně v jejich kompetenci. Svolání valné hromady neiniciovala ani třetina členů společenstva potřebná podle stanov. Valná hromada tak nebyla svolána podle platných stanov, ani v souladu s § 22 zákona o myslivosti. Součástí zápisu z této valné hromady a notářského zápisu není ani autentická prezenční listina. Chybí i další důležité dokumenty, jež by dokládaly, že valná hromada proběhla v souladu se zákonem a stanovami. Městský soud tedy uzavřel, že usnesení přijatá valnou hromadou ze dne 21. 11. 2002 včetně volby honebního starosty pana Šale jsou neplatná. Pan Šale tedy nebyl oprávněn jménem žalobce jednat. Proto městský soud nepovažoval podmínky řízení za splněné a žalobu odmítl.

III.

[22] Proti naposledy uvedenému rozhodnutí Městského soudu v Praze podal žalobce (stěžovatel) jednající panem Šale včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[23] Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu stěžovatel spatřoval v nedostatečném a nesprávném zjištění skutkového stavu. Městský soud podle stěžovatele chybně vyvodil závěry o tom, že jménem stěžovatele nejednala oprávněná fyzická osoba, a zároveň špatně interpretoval usnesení Nejvyššího správního soudu.

[24] Stěžovatel nesouhlasil se zpochybněním oprávnění pana Šale vystupovat za Honební společenstvo Poštorná, neboť toto oprávnění soudy musely jako nutnou podmínku řízení zkoumat již několikrát a doposud ji nikdy nezpochybnil. Usnesení městského soudu je proto překvapivé a v rozporu s hmotným právem (podle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti lze neplatnost rozhodnutí valné hromady napadnout nejpozději do tří měsíců od konání valné hromady).

[25] Dle stěžovatele městský soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nevyzýval stěžovatele k prokázání oprávnění jednat panem Šale. Stěžovatel neměl důvod předpokládat, že městský soud oprávnění pana Šale zpochybní, a proto k tomu nepředkládal důkazy. Stěžovatel dále namítl, že městský soud nesprávně uzavřel, že pan K. nebyl v době svolání valné hromady na den 21. 11. 2002 členem výboru honebního společenstva. Proti tomu stěžovatel tvrdil, že pan K. byl členem výboru stěžovatele od 14. 5. 1993. Městský soud k této otázce neprovedl žádný důkaz. Stěžovatel dále dokládal zápis z jednání ze dne 20. 9. 2002, který měl prokázat, že pan K. byl ke svolání valné hromady pověřen skupinou členů stěžovatele, kteří disponovali více než 10 % hlasů stěžovatele, a pověřen i odstoupivším předsedou Vlčkem. K doložení všech těchto skutečností stěžovatel navrhl listinné důkazy.

[26] Dále měl stěžovatel za to, že městský soud nesprávně zhodnotil, že valnou hromadu bylo možné svolat dle stanov pouze na písemnou žádost nejméně jedné třetiny členů. Stanovy stěžovatele byly v rozporu se zněním § 22 odst. 1 zákona o myslivosti, který vyžaduje pouze 10 % hlasů. Městský soud měl tedy vycházet z uvedeného zákona, a to podle čl. 95 odst. 1 Ústavy. Městský soud se rovněž nijak nevypořádal s pověřením pana K. již doloženými ve spise, zpochybnil schopnost valné hromady se usnášet, aniž by přihlédl k § 22 odst. 4 zákona o myslivosti, a bez provedení důkazu tvrdil, že dokumentaci stěžovatele měla v době konání valné hromady u sebe paní L. Stěžovatel proti tomu tvrdí, že paní L. měla u sebe jen *„údajné výpovědi plných mocí a výpovědi členství“*.

[27] Stěžovatel rovněž uvedl, že městský soud vycházel z nepřesného popisu věci provedeného v usnesení Nejvyššího správního soudu [20], neboť Honební společenstvo Poštorná – Háje nikdy nevzniklo, rozhodnutí o jeho registraci nikdy nenabylo právní moci. Uvedené honební společenstvo nemělo vlastní honitbu a nemohlo podat odvolání, na jehož základě vydal žalovaný rozhodnutí napadené žalobou. Stěžovatel tedy popíral i procesní legitimaci tohoto společenstva jako *„vedlejšího účastníka řízení“* před Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel také nesouhlasil s názorem Nejvyššího správního soudu [20], podle něhož dotčené osoby mohly podat žalobu na určení, zda tu je právo vystupovat jménem dané právnické osoby či není (nyní § 80 o. s. ř.). Proti tomu stěžovatel namítl, že lhůta pro vyslovení neplatnosti rozhodnutí valné hromady stanovená v § 22 odst. 8 zákona o myslivosti je prekluzivní.

[28] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel vyslovil nesouhlas s rozhodnutím o kasační stížnosti bez jednání, *„aby si senát nemusel jednotlivosti ve věci na rozdíl od Městského soudu“*

v Praze domýšlet“, a navrhl zrušení usnesení městského soudu [21] i rozhodnutí žalovaného [17].

[29] Stěžovatel následně svou kasační stížnost doplnil o návrh dalšího důkazu k prokázání skutečnosti, že členové stěžovatele, kteří požádali v roce 2002 o svolání valné hromady, disponovali alespoň 10 % všech hlasů.

IV.

IV.1 Vyjádření žalovaného

[30] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným usnesením městského soudu včetně interpretace usnesení Nejvyššího správního soudu [20]. Podotkl, že z přechodných ustanovení zákona o myslivosti vyplývá, že do okamžiku, než honební společenstvo uvedlo své stanovy do souladu s tímto zákonem, byly jeho stanovy přijaté podle předcházející právní úpravy platné a účinné. Pochybení městského soudu žalovaný nespatořoval ani v příbrání Honebního společenstva Poštorná – Háje do řízení jako osoby zúčastněné, neboť konečné soudní rozhodnutí bude mít zásadní význam pro jeho další existenci.

IV.2 Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[31] Osoba zúčastněná na řízení v úvodu svého vyjádření uvedla, že Honební společenstvo Poštorná zaniklo k 31. 3. 2003 a nemělo tak způsobilost k podání žaloby. Současně za toto honební společenstvo neměl a nemá oprávnění jednat pan Šale. Osoba zúčastněná na řízení se proto plně ztotožnila se závěry městského soudu.

[32] Měla za to, že městský soud interpretoval usnesení Nejvyššího správního soudu [20] správně a respektoval v něm vyjádřený právní názor. I na základě tohoto usnesení nemohlo být rozhodnutí městského soudu pro stěžovatele překvapivé. Osoba zúčastněná na řízení rovněž setrvale uplatňovala námitku, že volba pana Šale do funkce honebního starosty byla neplatná. Stěžovatel měl nadto možnost se vyjádřit v řízení před městským soudem poté, co bylo vydáno usnesení Nejvyššího správního soudu, stejně jako to učinila osoba zúčastněná na řízení. Měl i dostatek časového prostoru k tomu, aby navrhl důkazy na podporu svých tvrzení. Předchozí řízení, v nichž soudy jednaly s panem Šale jako s osobou oprávněnou jednat za stěžovatele, nevylučují, aby si soud toto oprávnění posoudil později.

[33] Odmítla názor stěžovatele, že již není možný přezkum platnosti valné hromady, pokud nebyl členy honebního společenstva navržen v zákonné lhůtě dle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti. Odkázala přitom i na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 62/2009 - 120, v němž je formulován právní závěr o tom, že zmiňované ustanovení zákona o myslivosti neznamená, že si jen civilní soud může posoudit platnost či neplatnost valné hromady a že jen člen honebního společenstva má výhradní možnost podat návrh k posouzení platnosti valné hromady.

[34] Osoba zúčastněná na řízení dále označila dokumenty, dodatečně poskytnuté stěžovatelem k prokázání oprávnění pana Šale a pana K. jednat za stěžovatele, za falešné. To dovozovala mimo jiné z toho, že takto zásadní dokumenty stěžovatel použil až v řízení

o kasační stížnosti, a nikoli ve více než deset let trvajícím sporu mezi představiteli Honebního společenstva Poštorná, což je dle osoby zúčastněné na řízení více než podezřelé. Rovněž poukazovala na to, že ze zápisu z valné hromady ze dne 21. 11. 2002 plyne, že sám pan K. nedovožoval své oprávnění svolat valnou hromadu z toho, že by byl členem výboru stěžovatele. Poukázala na to, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje nové důvody a nové skutečnosti (§ 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.).

[35] Svolání valné hromady konané dne 21. 11. 2002 považovala za svévolné, rozporné s tehdy platnými stanovami i § 22 odst. 1 zákona o myslivosti. Vyvracela také námitky stěžovatele týkající se její neexistence a nemožnosti jejího účastenství ve správním řízení. Navrhla kasační stížnost odmítnout, případně zamítnout.

IV.3 Další vyjádření ve věci

[36] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení replikou, v níž znovu městskému soudu vytkl nedostatečně zjištěný skutkový stav, vedení řízení a překvapivost jeho rozhodnutí. Soud by dle jeho názoru neměl bránit provedení důkazů. Dále vyjádřil pobouření nad tím, že osoba zúčastněná na řízení označila jím předkládané důkazy za falsum. Nesouhlasil rovněž s tím, že by Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnost odmítnout dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nebo že by mohl odhlédnout od navrhovaných důkazů dle § 109 odst. 5 s. ř. s.

[37] Osoba zúčastněná na řízení následně zaslala doplnění svého vyjádření. Uvedla, že po nabytí právní moci rozhodnutí o uznání honitby Poštorná – Háje, již je v současnosti držitelem, se osoby vystupující na straně stěžovatele přihlásily osobě zúčastněné na řízení ke členství. Tím dali najevo, že nadále nepovažují za neexistující osobu zúčastněnou na řízení, ale naopak stěžovatele. Přitom je vyloučeno, aby jim vzniklo členství ve více než jednom honebním společenstvu. Osoba zúčastněná na řízení dále poukázala na to, že R. Ž., člen honebního výboru stěžovatele (dle valné hromady z 21. 11. 2002 [3]) se označil za nového honebního starostu osoby zúčastněné na řízení a podal u Krajského soudu v Brně návrh na jmenování likvidátora zúčastněné osobě pro její zrušení. Krajský soud však tento návrh usnesením ze dne 19. 12. 2013 odmítl, neboť R. Ž. přes výzvu soudu neprokázal své oprávnění jednat za osobu zúčastněnou na řízení. Odvolací řízení následně po zpětvzetí odvolání Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 17. 4. 2014 zastavil. K tomu osoba zúčastněná na řízení upozorňovala na formální i obsahovou podobnost podání činěných R. Ž. a podání činěných panem Šale.

[38] K vyjádření zúčastněné osoby se poté znovu vyjádřil stěžovatel. Upozornil na to, že proti uznání honitby Poštorná – Háje podal pan Šale správní žalobu. Dále se vyjadřoval ke členství jednotlivých fyzických osob v osobě zúčastněné na řízení a k řízení zahájenému na návrh pana Ž. (viz předchozí odstavec). Stěžovatel také Nejvyššímu správnímu soudu navrhl provedení výslechu pana Šale a pana Husáka.

[39] Osoba zúčastněná na řízení na to připomněla, že všechny osoby, vystupující nyní na straně stěžovatele, se již dříve přihlásily jako členové Honebního společenstva Poštorná - Háje. Učinily tak dle svého vlastního tvrzení s účinností od samotného počátku vzniku tohoto společenstva, tedy od 9. 6. 2005. Dle zúčastněné osoby není možné tvrdit trvající existenci stěžovatele a zároveň být členem nástupnického honebního společenstva. Osoba zúčastněná na řízení se dále rovněž vyjádřila k řízení zahájenému na návrh pana Ž.

[37]. Přitom sama měla za to, že se tyto skutečnosti, rovněž sdělované stěžovatelem, mívají s předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem. To podle ní platí i pro nově navrhovaný výslech svědků.

[40] Stěžovatel k tomu sdělil, že pana Šale nadále považuje za řádného starostu stěžovatele. Dokud honební starosta nebyl zbaven funkce dle zákona o myslivosti nebo nesložil tuto funkci dobrovolně, nelze dovozovat, že mu tato funkce zanikla. Dále stěžovatel poukazoval na „*podvodný*“ vznik osoby zúčastněné na řízení, mimo jiné i přes to, že nikdy nebyla nařízena likvidace stěžovatele. Nadále setrval na tom, že usnesení městského soudu je nezákonné.

V.

[41] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost míří proti usnesení městského soudu, který žalobu v předložené věci odmítl pro nesplnění procesní podmínky, totiž proto, že žaloba nebyla podána osobou oprávněnou jednat za právnickou osobu (žalobce/stěžovatele). Městský soud tedy žalobu neposuzoval meritorně. Jediným možným důvodem podání kasační stížnosti je tak nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy může v kasačním řízení přezkoumat jen to, zda městský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek.

[42] Kasační stížnost není důvodná.

[43] Městský soud se tím, zda za stěžovatele jednala oprávněná osoba, zabýval na základě předchozího usnesení Nejvyššího správního soudu [20]. Tato otázka však vyplývala i z žaloby podané stěžovatelem. Ten v žalobě nesouhlasil s názory vyslovenými žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí; výslovně na str. 6 žaloby uváděl, že „*[v]alná hromada dne 21. 11. 2002 byla řádně svolaná na základě svolání panem K., který měl plné moci od 10% členů honebního společenstva...nový honební starosta na Bc. Miloslav Šalé byl zvolený v souladu se stanovami a zákonem*“. Platnost valné hromady ze dne 21. 11. 2002 i oprávnění pana Šale vystupovat za stěžovatele proti tomu popírala osoba zúčastněná na řízení, také již v řízení o žalobě.

[44] Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. platí, že soudy jsou vázány jen rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a rozhodnutím soudu o osobním stavu. Právě v předložené věci přitom bylo oprávnění pana Šale vystupovat za stěžovatele učiněno sporným a byla k této otázce předložena řada argumentů i dokumentů, a to i samotným stěžovatelem. Městský soud se tak touto otázkou mohl a měl zabývat.

[45] Nejvyšší správní soud také již uvedl, že § 22 odst. 8 zákona o myslivosti (podle něhož se člen honebního společenstva může do patnácti dnů ode dne, kdy se o rozhodnutí valné hromady dozvěděl, nejpozději však do tří měsíců od konání valné hromady, domáhat, aby soud vyslovil neplatnost rozhodnutí valné hromady, jinak jeho právo zaniká) neznamená, že platnost či neplatnost valné hromady může posuzovat jen civilní soud a že jen člen honebního společenstva má výhradní možnost k posouzení neplatnosti valné hromady (srov. rozsudek čj. 7 As 62/2009 - 120). Stěžovatel v této souvislosti ostatně nerozlišuje mezi oprávněním podat návrh na vyslovení neplatnosti rozhodnutí valné hromady a oprávněním soudu k posouzení splnění podmínek řízení, které zahrnuje i posouzení toho, zda za právnickou osobu jedná oprávněná fyzická osoba.

[46] Městský soud tedy posuzoval valnou hromadu konanou dne 21. 11. 2002, na níž měl být zvolen honebním starostou pan Šale. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s tím, že městský soud vyšel ze stanov stěžovatele platných v době svolání valné hromady. Zákon o myslivosti totiž v § 69 odst. 2 stanoví: „*Právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.*“ (Lze poznamenat, že citované ustanovení je speciální vůči § 25 zákona o myslivosti, podle něhož zániku honebního společenstva předchází jeho zrušení s likvidací. Zákon o myslivosti v § 69 výslovně stanoví opačný postup.)

[47] K citovanému ustanovení Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že právní povahou je nutné rozumět existenci, změnu a zánik stávajících honebních společenstev. Z přechodných ustanovení tedy vyplývá povinnost honebního společenstva uvést své orgány do souladu se zákonem a rovněž nezbytnost dodržet základní výměru honitby v rozsahu 500 ha, a to k 31. 3. 2003. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*jinou povinnost pro stávající honební společenstva z těchto ustanovení dovodit nelze*“ (rozsudek čj. 4 As 91/2006 - 76).

[48] Z § 69 zákona o myslivosti tedy nelze dovodit to, že by okamžikem účinnosti zákona o myslivosti ustanovení tohoto zákona nahrazovaly vnitřní předpisy již existujících honebních společenstev. Právě naopak, tato společenstva měla stanovy přizpůsobit úpravě zákona o myslivosti do devíti měsíců od jeho účinnosti, do té doby byly stanovy těchto společenstev platné. Proto i svolání valné hromady na den 21. 11. 2002 mělo proběhnout podle postupu upraveného dosavadními stanovami stěžovatele.

[49] Podle čl. VI stanov stěžovatele ze dne 29. 12. 1992 jednání valné hromady svolával a řídil výbor honebního společenstva. Valná hromada se konala nejméně jednou za rok anebo na písemnou žádost nejméně jedné třetiny členů. Členy honebního výboru byli dle ustavující valné hromady (konané dne 29. 12. 1992) paní L., pan G., pan K., pan S. (jako místopředseda) a pan Vlček (jako předseda).

[50] Valnou hromadu ze dne 21. 11. 2002 přitom svolal a řídil pan K., který dle zápisu z valné hromady konstatoval, že „*dosavadní předseda pan Dušan Vlček je velmi vážně nemocný... a že dosavadní výbor nefungoval*“. Stěžovatel k tomu v žalobě tvrdil, že pan K. měl pověření od členů společenstva, kteří představovali 10 % hlasů. Nikdy však ani netvrdil, že by pan K. měl pověření od třetiny členů a jejich jménem podal písemnou žádost o svolání valné hromady, jak vyžadovaly tehdy platné stanovy. Nenavrhoval ani žádný důkaz k prokázání této skutečnosti. Městský soud tedy správně zhodnotil, že pan K. nebyl oprávněn valnou hromadu na 21. 11. 2002 svolat.

[51] Stěžovatel v kasační stížnosti nově tvrdil, že pan K. byl už před rokem 2002 členem výboru a byl pověřen starostou panem Vlčkem valnou hromadu svolat. K tomu stěžovatel navrhl nové důkazy. Tato tvrzení však stěžovatel uplatnil prvně až v kasační stížnosti, tedy jako skutkovou novotu. K tomu dle § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ale nemůže přihlížet. (Srov. také nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 545/07 a III. ÚS 1420/07, dostupné na webových stránkách Ústavního soudu.) Lze pouze podotknout, že by nemělo

ze strany stěžovatele smysl dříve dokládat, že pan K. byl pověřen členy představujícími 10 % hlasů ve společenstvu, případně dokládat, že pan K. žádal dosavadního starostu společenstva o svolání valné hromady, pokud by pan K. byl členem honebního výboru a mohl by valnou hromadu svolat již z titulu této funkce. To přitom stěžovatel nikdy dříve (včas) netvrdil.

[52] Již výše popsané hodnocení městského soudu tedy dostačuje k závěru o tom, že valná hromada ze dne 21. 11. 2002 nebyla platně svolána a rozhodnutí na ní přijatá tak rovněž nemohla být platná. Nad rámec výše uvedeného městský soud popisoval další formální nedostatky, které neodpovídaly řádnému průběhu valné hromady (rozpory v předání dokumentace mezi členy honebního společenstva, nedostatek autentické prezenční listiny, nezvolení skrutátorů aj.). Námitky stěžovatele, jimiž se snažil vyvrátit tato dílčí zjištění městského soudu, nemohou mít vliv na hodnocení řádného svolání valné hromady.

[53] Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem uvedeným v předchozím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci [20], podle něhož dotčené osoby mohly podat žalobu na určení, zda tu je právo vystupovat jménem dané právnické osoby či není (§ 80 o. s. ř.). Stěžovatel nesouhlasil s tím, že by „kdokoliv“ mohl podat žalobu na určení. Nejvyšší správní soud však v tomto rozhodnutí uvedl, že by tuto žalobu mohly *kdykoli* podat *dotčené osoby*. Přitom stěžovatel nerozlišoval mezi vyslovením neplatnosti rozhodnutí valné hromady a právním zájmem na určení, kdo má právo vystupovat jménem konkrétní právnické osoby. K tomu, aby žaloba na určení byla důvodná, by ji dle § 80 o. s. ř. musela podat osoba, jež by prokázala naléhavý právní zájem. Naléhavý právní zájem by zde mohl být tehdy, byl-li by tu spor mezi fyzickými osobami o to, která z nich je oprávněna jednat za právnickou osobu, bylo-li by přitom určení jedné z nich nezbytné pro vystupování za právnickou osobu ve správním řízení rozhodném pro další existenci právnické osoby. Nicméně ani tato námitka stěžovatele se netýká popření zákonnosti rozhodnutí městského soudu o odmítnutí jeho žaloby; Nejvyšší správní soud se k ní tedy vyjádřil nad rámec rozhodovacích důvodů.

[54] Stěžovatel rovněž namítal překvapivost rozhodnutí městského soudu a to, že ho městský soud nevyzval k vyjádření, případně doložení oprávnění pana Šale jednat za stěžovatele. Jak uvedeno [43], otázka platnosti valné hromady a oprávnění pana Šale jednat za stěžovatele vyplývala již z žaloby podané stěžovatelem a k této otázce stěžovatel i osoba zúčastněná na řízení doložili řadu dokumentů, které přitom již byly i součástí správních spisů. Ze spisu městského soudu nadto vyplývá, že stěžovatel i osoba zúčastněná na řízení se vyjádřili i po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí [20]; vyjádření stěžovatele je založeno na č. l. 150 spisu městského soudu). Názor Nejvyššího správního soudu byl přitom jednoznačný: „*Jakmile bude městský soud pokračovat v řízení v této věci a jednat o žalobě podané panem Šalé, bude si muset sám otázku platnosti uvedené valné hromady posoudit jako předběžnou ve vztahu k řízení o věci samé.*“ A na jiném místě: „*Městský soud si tedy měl v této věci jako předběžnou otázkou posoudit, kdo je za Honební společenstvo Poštorná oprávněn jednat.*“ Městský soud rozhodl přibližně půl roku poté, co bylo vydáno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl tím, kdo již v žalobě tvrdil, že pan Šale je oprávněn za stěžovatele jednat, byl to také stěžovatel, který byl povinen toto tvrzení prokazovat. Nejvyšší správní soud má s ohledem na množství doložených dokumentů včetně všech správních spisů i všech vyjádření stěžovatele za to, že městský soud rozhodoval na základě dostatečných podkladů, stěžovatel měl značný

prostor tvrdit skutečnosti rozhodné pro řízení a svá tvrzení prokazovat, i vyjádřit se po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (což také učinil).

[55] Nejvyšší správní soud také shodně jako městský soud považuje osobu zúčastněnou na řízení za osobu, jež by mohla být přímo dotčena zrušením rozhodnutí napadeného žalobou (§ 34 odst. 1 s. ř. s.), což plyne již z opakovaně popisované existenční závislosti obou honebních společenstev (stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení) a jejich závislosti na uznání honitby na zčásti totožných honebních pozemcích. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval např. ve věci čj. 6 As 61/2006 - 123, ale i ve věci, v níž naopak stěžovatel vystupoval jako osoba zúčastněná na řízení, čj. 3 Aps 5/2008 - 282.

[56] Závěrem je třeba se vyjádřit k několikrát stěžovatelem uplatněnému návrhu na nařízení ústního jednání, na němž by dle stěžovatele mohl být dostatečně zjištěn skutkový stav a projednány navrhované dokumenty dokládající oprávnění pana Šale jednat za stěžovatele. Dle § 109 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání a pouze považuje-li to za vhodné či provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. K posouzení zákonnosti rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby v předložené věci Nejvyšší správní soud nařízení jednání nepovažoval za nutné.

[57] Nejvyšší správní soud tedy shodně jako městský soud shledal, že za stěžovatele nejednala osoba, která by k tomu byla oprávněna. Podmínky řízení tak nebyly splněny.

VI.

[58] Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[59] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[60] Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady, neuložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu